

og Højres Presse. Man har aabenbart glemt denne forfærdelig morsomme Situation, da man nu i Dag var i Færd med Bestræbelserne for at finde en nogenlunde lempelig og hæderlig Udgang af den Blamage, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har sat Fingeren paa. Jeg skal ganske overlade til Folk, om de vil le eller græde over de regerende Partiers svigtende Evne til at samles om en Dagsorden.

Jeg forstaar, at den højtærede Justitsminister anser den af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller stillede Dagsorden for at være uheldig; men jeg har dog ikke forstaaet det saaledes, at Justitsministeren tager Konsekvensen af denne sin Opfattelse. Men det faar vi maaske at vide senere under Forhandlingen, hvorledes Justitsministeren virkelig ser paa denne Dagsorden. Endnu har han kun sagt noget om, at han ikke kan anbefale den, men der er heller ingen, der forlanger, at han skal anbefale den. Men kan han modtage den? Kan han modtage de Konservatives Dagsorden? Hvad vil der ske, naar denne Dagsorden har været til Afstemning? Sæt den blev vedtaget! Det var dog rart at vide, om Landet er i Fare eller ikke! Altsaa, Hr. Justitsminister, selv om denne Sag ikke morer Justitsministeren, som han siger — og det kan jeg saa godt forstaa; jeg forstaar hans Udbrud før om, at det ikke morer ham, — saa lad os faa Rede paa, hvorledes vi er stillet, naar denne Afstemning skal finde Sted.

Den højtærede Justitsminister gjorde nogle Bemærkninger om det, jeg havde sagt, og begyndte med en Beklagelse over, at nu havde vi anvendt en Dag til at diskutere denne Sag. Ja, jeg har i hvert Fald bestilt mange andre Ting; jeg ved ikke, hvad den højtærede Justitsminister har. Min Dag begyndte Kl. 8 i Morges, og det var ikke med at diskutere denne Sag. Jeg har foretaget mangfoldige Ting foruden at diskutere den. Jeg fik Ordet Kl. 2½—3 i Eftermiddag, og den Tid, som siden da er forløbet, er ikke for mig en Dag; jeg ved ikke, hvad det er for Justitsministeren. Men det kan maaske nok blive en Dag; hvis vi har Held til det, kan vi maaske nok faa en Dag ud af det endnu.

Den højtærede Justitsminister beklagede, jeg fik helt ondt af ham ved at høre det, at jeg havde gjort ham Uret, og det sagde den højtærede Justitsminister, til Trods for at han i Forvejen paaduttede mig Ting, som jeg overhovedet ikke har sagt. Den højtærede Justitsminister sagde f. Eks., at jeg havde kritiseret Landsretsdommen. Jeg har udtrykkeligt sagt, at jeg vilde

netop ikke kritisere Landsretsdommen, for det har jeg ingen Mulighed for at gøre, men der var en Række Punkter, som for Offentligheden ikke var opklaret, og som formentlig kunde være blevet opklaret ved en Behandling for Højesteret. Deri er der ingen Kritik af Landsretsdommen. Hvad jeg har peget paa, er den Omstændighed, at Dommernes Formand Gang paa Gang paatalte den Fremgangsmaade, som Statsadvokaten anvendte, og beklagede sig derover. Jeg har refereret, hvad Referaterne af Landsrettens Møder indeholdt, intet andet. Jeg har ikke taget Standpunkt til Dommen, hverken om den var god eller daarlig. Jeg aner ikke, om den vilde være blevet bedre eller slettere ved Højesteret. Men jeg nærer ikke Tvivl om, at den vilde være blevet bedre oplyst, og det er det, jeg har ønsket. Jeg beder altsaa den højtærede Justitsminister — ikke give Undskyldninger eller den Slags Dumheder, det er ganske overflødigt, men jeg beder ham betænke, at naar han selv fremsætter urigtige Paastande om, hvad andre har sagt, maa han ikke være alt for ømfindelig overfor de saakaldte Uretfærdigheder, der begaas overfor ham, og det kunde den højtærede Justitsminister maaske ogsaa tænke paa, naar han ude i Landet holder Foredrag om, hvad Stauning ved Lejlighed har gjort eller sagt; det var rart, om det altid var i Overensstemmelse med Sandheden, hvad den højtærede Justitsminister ved saadanne Lejligheder fremsætter.

Men jeg har altsaa gjort den højtærede Justitsminister Uret paa to Punkter, og nu venter den højtærede Justitsminister en Undskyldning! Det ene Punkt var, at jeg havde sagt, at der var Enighed mellem de Konservative og Justitsministeren. Ja, naar begge Parter erklærer, at de ikke har alt om Sagen, kan jo ingen paastaa det modsatte, men enhver, der hørte det lille Intermezzo i Eftermiddags Kl. 2½, kunde da ikke være i Tvivl om, at det var arrangeret. Der er vist ingen, der var i Tvivl om det, heller ikke i den højtærede Ministers egne Rækker. Der er vist ingen, der var i Tvivl om, at dette var, som det skulde være, at man var, i Enkeltheder eller i store Træk, blevet enig om det. Men det er jo ikke nogen større Ulykke, at man skønner forkert over en saadan Ting, hvis jeg virkelig har skønnet forkert. Jeg beklager, hvis jeg har taget fejl paa dette Punkt, men de Herrer havde virkelig arrangeret det saa fortræffeligt, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at det maatte være aftalt saaledes; det hele foregik i